

॥ नारायणवर्म ॥

राजोवाच

यथा गुप्तः सहस्राक्षः सवाहन रिपुसैनिकान् ।
कीडन्निव विनिर्जित्य त्रिलोक्या ब्रुमुजे श्रियम् ॥ १ ॥

भगवंस्तन्ममाभ्याहि वर्म नारायणात्मकम् ।
यथाऽततायिनः शत्रून् येन गुप्तोऽजयन्मृधे ॥ २ ॥

श्रीशुक उवाच

वृतः पुरोहितस्त्वाष्ट्रो महेंद्रायानुपृच्छते ।
नारायणाभ्यं वर्माह तदिहैकमनाः शृणु ॥ ३ ॥

विश्वरूप उवाच

धौतांध्रिपाणिरायभ्य सपवित्र उदङ्गुणः ।
कृतस्वांगकरन्यासो मंत्राभ्यां वाग्यतः शुचिः ॥ ४ ॥

नारायणमयं वर्म सन्नह्येद्भय आगते ।
दैवभूतात्मकर्मभ्यो नारायणमयः पुमान् ॥ ५ ॥

पादयोर्जानुनोर्द्वोरुदरे हृद्यथोरसि ।
मुषे शिरस्यानुपूर्व्यादोंकारादीनि विन्यसेत् ॥ ६ ॥

नमो नारायणायेति विपर्ययमथापि वा ।
करन्यासं ततः कुर्याद्द्वादशाक्षरविद्यया ॥ ७ ॥

प्रणवाटियकारांतमंगुल्यंगुष्ठपर्वसु ।
न्यसेद्भृद्य ओंकारं विकारमनु मूर्धनि ॥ ८ ॥

षकारं तु भ्रुवोर्मध्ये एकारं शिष्या टिशेत ।
वेकारं नेत्रयोर्युञ्ज्यान्नकारं सर्वसंधिषु ॥ ९ ॥

मकारमस्त्रमुद्दिश्य मंत्रमूर्तिर्भवेद्बुधः ।
सविसर्गं इदं तु सर्वदिक्षु विनिर्दिशेत ॥ १० ॥

"ओं विष्णवे नमः"

एत्यात्मानं परं ध्यायेद्ध्येयं षट्शक्तिभिर्युतम् ।
विधातेजस्तपोमूर्तिरिमं मंत्रमुदाहरेत् ॥ ११ ॥

हरिर्विदध्यान्मम सर्वरक्षां न्यस्तांघ्रिपद्मः पतगेंद्रपृष्ठे ।
दरारिचर्मासिगदेषुयापपाशान् दधानोऽष्टगुणोऽष्टबाहुः ॥ १२ ॥

जलेषु मां रक्षतु मत्स्यमूर्तिर्यादोगणेशो वरुणस्य पाशात् ।
स्थले य मायावदुवामनोऽव्यात् त्रिविक्रमः भेऽवतु विश्वरूपः ॥ १३ ॥

दुर्गेष्वटव्याजिमभादिषु प्रभुः पायान्नृसिंहोऽसुरयूथपारिः ।
विभुंयतो यस्य महादृहासं दिशो विनेदुर्न्यपतंश्च गर्भाः ॥ १४ ॥

रक्षत्वसौ माऽध्वनि यज~ऽकल्पः स्वदंष्ट्रयोन्नीतधरो वराहः ।
रामोऽद्रिङ्गटेष्वथ विप्रवासे सलक्ष्मणोऽव्याद्दरताग्रजो माम् ॥ १५ ॥

मामुग्रधन्वा निभिलप्रमादान्नारायणः पातु नरश्च हासात् ।
दत्तस्त्वयोगादथ योगनाथः पायाद्गुणेशः कपिलः कर्मबन्धात् ॥ १६ ॥

सनत्कुमारोऽवतु कामदेवाद्भयशीर्षो मां पथि देवहेलनात् ।
देवर्षिवर्यः पुरुषांतरार्यनात् कूर्मो हरिर्मां निरयादशेषात् ॥ १७ ॥

धन्वंतरिर्भगवान् पात्वपथ्याद्द्वंद्व्याद्द्वयाद्दृषभो निर्जितात्मा ।
यज्ञश्च लोकाद्भुत तत्कृतान्नो बलो गण्डात् क्रोधवशादहीन्द्रः ॥ १८ ॥

द्वैपायनो भगवान्प्रबोधाद्भुक्तस्तु पाण्डुगण्डात् प्रमादात् ।
कल्की कलेः कालमलात् प्रपातु धर्मावनायोऽरुक्तावतारः ॥ १९ ॥

मां केशवो गदया प्रातरव्याद्भोविंद आसंगव आत्तवेषुः ।
नारायणः पातु सदाऽऽत्तशक्तिर्मध्यंदिने विष्णुररीन्द्रपाणिः ॥ २० ॥

देवोऽपराह्णे मधुहोग्रधन्वा सायं त्रिधामाऽवतु माधवो माम् ।
दोषे हृषीकेश उतार्धरात्रे निशीथ अक्रोऽवतु पद्मनाभः ॥ २१ ॥

श्रीवत्सलक्ष्माऽपररात्र ईशः प्रत्यूष ईशोऽसिधरो जनार्दनः ।
दामोदरोऽव्यादनुसंध्यं प्रभाते विष्णुः श्रीमान् भगवान् कालमूर्तिः ॥
२२ ॥

यक्रं युगांतानलतिग्मनेमि भ्रमत्समंताद्भगवत्प्रयुक्तम ।
दंडग्धि दंडग्ध्यरिसैन्यमाशु कक्षं यथा वायुसभो हुताशः ॥ २३ ॥

गदेषानिस्पर्शनविस्कुलिंगे निष्पिंढि निष्पिंढ्यजितप्रियाऽसि ।
क्ष्माऽवैनायकयक्षरक्षोभूतग्रहांश्चूर्णय यूर्णयारीन ॥ २४ ॥

त्वं यातुधानप्रमथप्रेतमातृपिशाचविप्रग्रहघोरदृष्टीन ।
दरेंद्र विद्रावय कृष्णपूरितो भीमस्वनोऽरीन हृदयानि कंपयन ॥ २५
॥

त्वं तिग्मधाराऽसि वरारिसैन्यमीशप्रयुक्तो मम छिंदि छिंदि ।
यक्षूंषि यर्मन शतयंद्र छादय द्विषामघं नो हर पापयक्षुषाम ॥ २६
॥

यन्नो भयं ग्रहेभ्योऽभूत केतुभ्यो नृभ्य ऐव य ।
सरीसृपेभ्यो दंष्ट्रिभ्यो भूतेभ्योऽघेभ्य ऐव य ॥ २७ ॥

सर्वाष्येतानि भगवन्नामरूपास्त्रकीर्तनात् ।

प्रयांतु संक्षयं सद्यो येऽन्ये श्रेयःप्रतीपकाः ॥ २८ ॥

गरुडो भगवान् स्तोत्रस्तोमच्छंदोमयः प्रभुः ।
रक्षत्वशेषकृच्छ्रेभ्यो विष्वक्सेनः स्वनामभिः ॥ २९ ॥

सर्वापद्भ्यो हरेर्नामरूपयानायुधानि नः ।
बुद्धीद्रियमनःप्राणान् पांतु पार्षदभूषणाः ॥ ३० ॥

यथा हि भगवानेव वस्तुतः सदस्य यत ।
सत्येन तेन नः सर्वे यांतु नाशमुपद्रवाः ॥ ३१ ॥

यथैकात्म्यानुभावेन विकल्परहितः स्वयम् ।
भूषणायुधलिंगाभ्या धत्ते शक्तीः स्वमायया ॥ ३२ ॥

तेनैव सत्यमानेन सर्वज्ञो भगवान् हरिः ।
पातु सर्वैः स्वरूपैर्नः सदा सर्वत्र सर्वगः ॥ ३३ ॥

विदिक्षु दिक्षूर्ध्वमधः समंतादंतर्बहिर्भगवान् नारसिंहः ।
प्रहापयन् लोकभयं स्वनेन स्वतेजसा ग्रस्तसमस्ततेजाः ॥ ३४ ॥

मधवन्निदमाभ्यातं वर्म नारायणात्मकम् ।
विजेष्यस्यंजसा येन दंशितोऽसुरयूथपान ॥ ३५ ॥

येतद्धारयमाणस्तु यं यं पश्यति यक्षुषा ।
पदा वा संस्पृशेत सद्यः साध्वसात स विमुच्यते ॥ ३६ ॥

न कुतश्चिद्धयं तस्य विद्यां धारयतो भवेत् ।
राजदस्युग्रहादिभ्यो व्याध्यादिभ्यश्च कर्हिचित ॥ ३७ ॥

धमां विद्यां पुरा कश्चित् कौशिको धारयन् द्विजः ।
योगधारणया स्वांगं जहौ स मरुधन्वनि ॥ ३८ ॥

तस्योपरि विमानेन गंधर्वपतिरेकदा ।
ययौ चित्ररथः स्त्रीभिर्वृतो यत्र द्विजक्षयः ॥ ३९ ॥

सांगनो न्यपतत सद्यः सविमानो ह्यवाक्शिराः ।
विद्यामिमां धारयतो मृतस्यास्थिविलंघनात् ॥ ४० ॥

स वाल्मिल्यवचनादस्थीन्यादाय विस्मितः ।

प्रास्य प्राचीसरस्वत्यां स्नात्वा धाम स्वमन्वगात् ॥ ४१ ॥

य षटं शृणुयात् काले यो धारयति यादृतः ।

तं नमस्यंति भूतानि मुच्यते सर्वतो भयात् ॥ ४२ ॥

श्रीशुक उवाच

येतां विद्यामधिगतो विश्वरूपाच्छतक्रतुः ।

त्रैलोक्यलक्ष्मीं बुभुजे विनिर्जित्य मृधेऽसुरान् ॥ ४३ ॥

॥ इति श्रीमद्भागवते षष्ठस्कंधे नारायणवर्मोपदेशः ॥